

Sygn. akt III U 1142/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Oleszek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 9 sierpnia 2013 r. **znak (...)**

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy Z. K. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 4 czerwca 2013 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia,

III. **z a s ą d z a** od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy Z. K. kwotę 240,- zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 1142/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 września 2013 r.

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2013 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy Z. K. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r. poz. 1227 ze zm.) - nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Z powodu braku świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych odmówiono wnioskodawcy uwzględnienia okresu zatrudnienia od 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym.

Wnioskodawca Z. K. w dniu 28 sierpnia 2013 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany, jak też zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca. Przez cały okres zatrudnienia także w latach 1977-1993 pracował w warunkach szczególnych wykonując prace betoniarskie i prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym oraz gazowym. Na potwierdzenie charakteru wykonywanej pracy powołał się na dowód z zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał jedynie 25-letni staż ubezpieczeniowy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Natomiast na dzień złożenia wniosku emerytalnego nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Okresów zatrudnienia w latach o od 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym

w łącznie w wymiarze 15 lat, 6 miesięcy i 22 dni nie potwierdził świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca przedstawił jedynie zwykłe świadectwo pracy, z którego wynika, że pracował na stanowisku betoniarsko-spawacza i spawacza.. Takie ogólne sformułowania nie pozwalają na stwierdzenie w jakim okresie wnioskodawca faktycznie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych. Ponadto w czasie tego zatrudnienia, od 13 września 1989 r. do 31 maja 1990 r., pracował na budowie eksportowej, nie potwierdzając charakteru wykonywanego tam zatrudnienia.

Sąd Okręgowy w Przemyśle – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. K. urodzony (...) w dniu 4 czerwca 2013 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz że pozostaje w stosunku pracy. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołał się do dokumentacji dołączonej do wniosku o rentę inwalidzką z dnia 23 lipca 1997 r. Ponadto przedłożył dokumentację dotyczącą pracy w gospodarstwie rolnym rodziców oraz dokumentację dotyczącą okresów zatrudnienia po 1997 r.

Organ rentowy uznał wnioskodawcy okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od dnia 13 kwietnia 1969 r. do 25 kwietnia 1972 r. w wymiarze 3 lat i 13 dni.

W rezultacie na potrzeby postępowania emerytalnego ustalono, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym w wymiarze 23 lata, 9 miesięcy i 4 dni, okresem nieskładkowym w wymiarze 11 miesięcy i 26 dni oraz okresem uzupełniającym (rola) w wymiarze 3 lat i 13 dni.

Mimo to decyzją z dnia 9 sierpnia 2013 r. odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury z braku 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Za taki, z uwagi na brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, nie uznano jego zatrudnienia

w okresie od dnia 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w P. na stanowisku betoniarza-spawacza i spawacza (15 lat, 6 miesięcy i 22 dni).

Za pracę w warunkach szczególnych uznano jedynie okres zatrudnienia na stanowisku spawacza w O-I Produkcja (...) S.A. w J. od 1 sierpnia 1975 r. do 31 października 1977 r. (2 lata i 3 miesiące).

Dowód: 1. Akta organu rentowego zn. (...):

- wniosek rentowy z dn. 23.07.1997 r.

- wniosek o emeryturę z dn. 4.06.2013 r.

- Oświadczenie wnioskodawcy wraz z zeznaniami świadków z dn. 2.07.1997 r.

- świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w O- I-Produkcja (...) S.A. w J. z dn. 12.06.2013 r.

- decyzja emerytalna odmowna z dn. 9.08.2013 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca Z. K. w 1971 r. ukończył podstawowy kurs spawania acetylenowego oraz elektrycznego. W okresie od 26 kwietnia 1972 r. do 1 października 1973 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Pierwsze zatrudnienie podjął w firmie (...) w S. na stanowisku ślusarza. Prace tę wykonywał od 22 lutego 1974 r. do 31 lipca 1975 r. na terenie późniejszej Huty (...). Następnie na zasadzie porozumienia pomiędzy zakładami pracy od dnia 1 sierpnia 1975 r. zaczął pracę w Hucie (...) w J. na stanowisku spawacza. Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym stale i w pełnym wymiarze wykonywał tam do 31 października 1977 r.

Dowód: 1. Akta organu rentowe (rentowe):

- świadectwa pracy z dn. 30.07.1975 r. 31.10.1977 r.

2. Akta organu rentowe (emerytalne):

- świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w O- I-Produkcja (...) S.A. w J. z dn. 12.06.2013 r.

- legitymacja ubezpieczeniowa,

3. fotokopia książeczki spawacza nr (...) k. 6,

4. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy - 29 min.).

Następnie w okresie od dnia 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w P.. Składając podanie o przyjęcie do pracy w tym Przedsiębiorstwie w „Kwestionariuszu osobowym” wskazał, że z zawodu jest spawaczem.

Najpierw został przyjęty do pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym

w J. - Zakład Budowlany w J. na stanowisko betoniarza-spawacza. W 1979 r. przedsiębiorstwo to funkcjonowało już jako (...) Kombinat Budowlany

w J., a w 1982 r. jako (...) Przedsiębiorstwo Budowlane w P..

Z dniem 1 sierpnia 1982 r. właśnie w tym Przedsiębiorstwie powierzono wnioskodawcy obowiązki spawacza na warsztacie ślusarskim FD-6. Do ustania zatrudnienia w dniu 14 czerwca 1993 r. wnioskodawca faktycznie pracował wyłącznie jako spawacz na budowach.

Obowiązki spawacza wykonywał też w czasie zatrudnienia od 13 września 1989 r. do 31 maja 1990 r. na budowie eksportowej we L..

Biura Przedsiębiorstwa oraz zakład produkcyjny (tzw. Fabryka (...)) znajdowały się w P. przy ul. (...) (obecnie ul. (...)). Wnioskodawca sporadycznie swoje obowiązki wykonywał w warsztacie ślusarskim na terenie Fabryki (...). Pracował tam przy spawaniu drzwi i zawiasów. Wówczas też oprócz spawania elektrycznego pracował przy spawaniu gazowym. Faktycznie jednak wnioskodawca, tak jak i świadkowie S. G. (1) i J. L. (1) w czasie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w P. pracowali wyłącznie na budowach (...) osiedli mieszkaniowych, nie byli zatrudnieni przy produkcji płyt żelbetowych. Wykonywali oni swoje obowiązki przy montażu konstrukcji żelbetowych budynków z tzw. „dużej płyty”, w szczególności wieżowców (12 pięter) na osiedlach (...) oraz bloków na osiedlach (...). Przy montażu jednego budynku pracowały 3-4 brygady robotników na jednej zmianie. Każda brygada składała się z 4 robotników: 3 montażystów i 1 spawacza. W praktyce obowiązki każdego montażysty sprowadzały się do wykonywania prac cieśli przy szalunkach, zbrojarza i betoniarza przy łączeniu konstrukcji, to spawacz pracował niemal wyłącznie przy spawaniu metalowych elementów płyt oraz przy spawaniu balustrad schodowych i balkonowych. Spawanie było przede wszystkim elektryczne. Zdarzało się, że również spawacz pracował przy pracach zbrojarskich i betoniarskich. Zlecenie prac brygada otrzymywała od majstra budowy, on też rozliczał wykonane prace, które następnie zatwierdzał kierownik budowy. Robotnicy pracowali zwykle na dwie zmiany od godziny 6-tej do 14-tej i od 14-tej do 22-ej. Zdarzało się, że z uwagi na nawal prac budowę prowadzono też nocą na trzeciej zmianie. Codziennie podpisywana była lista obecności, która znajdowała się u kierownika budowy w „barakowozie”. Również pensja była wypłacana na miejscu budowy. Zwykle wyznaczone brygady pracowały przy budowie całego budynku, a do innych prac kierowano pracowników dopiero po zakończeniu budowy. Skład osobowy brygad nie był stały, na kolejnych budowach zamieniano pracowników.

Sąd ustalił też, że w czasie zatrudnienia w (...) w P. wnioskodawca średnio co dwa lata odbywał kursy doszkalające ze spawania łukowego ręcznego blach i kształtowników. Było to uprawnienie niezbędne do pozostawania w zatrudnieniu.

Dowód: 1. Akta organu rentowe (rentowe):

- świadectwo pracy z dn. 21.06.1993 r.

2. akta osobowe wnioskodawcy:

- umowa o pracę z dn. 9.11.1977 r.,

- powierzenie obowiązków spawacza z dn. 1.08.1982 r.

- angaże za lata 1979-1990 r.

- rozliczenie czasu pracy na budowie eksportowej z dn. 15.05.1990 r.

3. fotokopia książeczki spawacza nr (...) k. 6,

4. zeznania świadków:

- S. G. (nagranie rozprawy - 12 min),

- J. L. (nagranie rozprawy - 17 min),

5. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy - 29 min.).

Sąd ustalił też, że w dniu 23 lipca 1997 r. wnioskodawca złożył wniosek rentowy. Decyzją z dnia 3 września 1997 r. została mu przyznana renta inwalidzka 2 grupy inwalidów od dnia 9 sierpnia 1997 r. Świadczenie rentowe wnioskodawca pobierał nieprzerwanie do 30 września 2000 r.

Od 1 czerwca 2011 r. wnioskodawca jest zatrudniony jako robotnik budowlany w Przedsiębiorstwie Budowlano-Handlowym (...) S.A. w P..

Dowód: 1. Akta organu rentowe (rentowe):

- wniosek rentowy z dn. 23.07.1997 r.

- decyzje rentowe (...) - 2000 ,

2. Akta organu rentowe (emerytalne):

- Zaświadczenie (...) z dn. 28.02.2013 r.

3. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy - 297 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych. W szczególności Sąd uwzględnił świadectwo pracy wnioskodawcy z dnia 21 czerwca 1993 r., jak też Książeczki spawacza na ustalenie daty nabycia i podnoszenia przez niego umiejętności spawacza. Na podstawie tych wszystkich dokumentów można bowiem stwierdzić, w jakim charakterze wnioskodawca pracował. Strona przeciwna nie kwestionowała ich w toku procesu. Korzystają, więc one z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń z mocy art. 244 i nast. k.p.c.

Z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy (czy też przechowawcy jego dokumentów) w przedmiocie wykazania, na podstawie posiadanej dokumentacji, okresów pracy w szczególnych warunkach, miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Jak wynika z zeznań przesłuchanych świadków oraz zeznań wnioskodawcy faktycznie pracował on wyłącznie jako spawacz, a jedynie sporadycznie równoległe z obowiązkami spawacza wykonywał prace betoniarskie.

Za pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków: S. G. (1) - montera i J. L. (1) - montera brygadzysty, zatrudnionych w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w P.. Świadczenie ci dokładnie wskazali, jakie roboty wykonywał wnioskodawca, jak wyglądała organizacja pracy w zakładach i na budowach, gdzie razem pracowali.

Wszystkie zgromadzone dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2013 r. - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca Z. K. występując z wnioskiem emerytalnym wykazał, iż w dniu (...) ukończył 60 lat oraz posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Również poza sporem pozostawał charakter zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od dnia 1 sierpnia 1975 r. do 31 października 1977 r. w Hucie (...) w J. na stanowisku spawacza. Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym wykonywał tam stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (2 lata, 3 miesiące).

W toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od dnia 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w

P. na stanowisku betoniarza-spawacza i spawacza (15 lat, 6 miesięcy i 22 dni), w tym na budowie eksportowej we L. od dnia 13 września 1989 r. do 15 maj 1990 r. (8 miesięcy).

Na podstawie zgromadzonego materiału Sąd przyjął, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne, a jego żądanie co do zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym charakteru zatrudnienia zasługuje na uwzględnienie. Sąd przyjął bowiem, że wnioskodawca w całym okresie spornego zatrudnienia w okresie od dnia 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. pracował w warunkach szczególnych jako spawacz.

Z dokumentacji zawartej w aktach osobowych wnioskodawcy z (...) Przedsiębiorstwa (...) w P. (umowa o pracę, angaże, powierzenie obowiązków spawacza, świadectwo pracy oraz rozliczenie końcowe czasu pracy i wynagrodzenia z dnia 15 maja 1990 r. (budowa we L.) w powiązaniu z zeznaniami świadków S. G. i J. L. oraz wnioskodawcy wynika, że pracował on wyłącznie na budowach budynków przy montażu konstrukcji żelbetowych. Przy czym wykonywał obowiązki spawacza, a jedynie w miarę potrzeby także betoniarza. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracując w brygadach budowlanych wnioskodawca był jedynym spawaczem, a jak wskazali świadkowie każda brygada liczyła 3 monterów i 1 spawacza. Ponadto z uwagi na wykonywanie pracy spawacza był kierowany na kursy doszkalające.

Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np. z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron. Zdaniem Sądu Okręgowego istotny w sprawie okazał się rodzaj pracy faktycznie wykonywanej przez wnioskodawcę, który pracował w warunkach szczególnych jako spawacz także od 10 listopada 1977 r. do 14 czerwca 1993 r. (15 lat, 6 miesięcy i 22 dni).

Stanowisko spawacza jest wymienione w wykazie stanowisk (A) powołanego na wstępie rozporządzeniu. Spór powstał w związku z brakiem właściwego świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Jednakże Sąd przyjął, że we wskazanym okresie wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz przy spawaniu elektrycznym i gazowym.

Prace spawacza wymienione są w Wykazie A Dział XIV poz. 12 - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, powołanego na wstępie rozporządzenia odnoszącego się do wszystkich branż, ale też są wymienione

w wykazie A dział XIV, poz. 12 pkt 1 - spawacz elektryczny i gazowy - załącznika do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. M.B.iP.M.B. Nr 3, poz. 6).

Również prace betoniarskie wymienione są w wykazie A, dział V poz. 4 pkt 1 powołanego rozporządzenia. Ponadto stanowisko betoniarza jest wskazane w przepisach resortowych – wykaz A dział. V poz. 4 pkt 3 załącznika do cyt. zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Rozstrzygając kwestię charakteru zatrudnienia wnioskodawcy, Sąd przyjął, że wykazał on ponad 17-letni okres pracy w warunkach szczególnych, przypadający przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu

prawo do emerytury począwszy od dnia 4 czerwca 2013 r. tj. daty złożenia wniosku emerytalnego. o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz dokumentów nieznanymi organowi rentowemu i ich ocena) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pkt III-im wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. tj. z 2013 r. poz. 490) - § 11 ust. 2 w zw. § 2 ust. 2. Sąd uznał, iż pełnomocnik wnioskodawcy aktywnie reprezentował swego mocodawcę. Składane wnioski dowodowe zmierzały do szybkiego i rzetelnego wyjaśnienia sprawy. Stąd Sąd czterokrotnie zwiększył minimalną stawkę opłaty z tytułu zastępstwa procesowego.